

[Drachmann.]

Vægt paa dette, enten man siger, Tilslutningen kommer gennem § 45-Udvalget, eller som Ministeren og hele hans Parti meget stærkt fremhæver, at der ikke iværksættes noget som helst, som hele Rigsdagen ikke giver sin Tilslutning. Alt det kan se udmærket ud i Avisartikler og paa Møder, men i Virkeligheden er det Hip som Hap. Vi ved jo alle, at gennem § 45-Udvalget vil ingen Foranstaltninger blive truffet, uden at man er gaaet til de respektive Partier. Ligesom vi ved, at man i 1922—23, da man havde Importreguleringen paa Forhaand, sikrede sig — det er vist ingen Diskretion, jeg begaar — gennem Henvendelse til Partierne, er det ganske klart for alle, at den Slags Sager vil ingen Repræsentant i § 45-Udvalget paatage sig Ansvar for uden at henvende sig til Partiet. Sagen vil saamænd i Virkeligheden derigennem være afgjort i dette Udvalg, der er nedsat efter § 45, baade i Ministerens Forslag med begrænset Opgave og ifølge det tidligere Forslag med mere udvidet Opgave.

Men i Øjeblikket kunde jeg have Lyst til at henstille til den højtærede Minister dog at være lidt mere varsom med sine Udtalelser paa disse Omraader, thi vi behøver ikke at gaa saa langt tilbage, før vi træffer en meget betydningsfuld Lov, nemlig Valutaloven af December 1924, hvor det Parti, som den højtærede Minister tilhører, sammen med de to andre særlig demokratiske Partier netop lagde en uhyre betydningsfuld Opgave udenfor Rigsdagen, over i et § 45-Udvalg. Til Gennemførelse af Valutalovens § 4 nedsattes der et specielt Udvalg akkurat af samme Konstruktion, som vi har foreslaaet, og som der er Tale om i Dag. Og med Tilslutning alene af dette Udvalg, udenom Rigsdagen, medens Rigsdagen ikke var samlet, skete der de mest afgørende Vendinger i dansk Pengevæsen, der har været afgørende for hele vor Økonomi som maaske ikke noget andet Enkeltmoment, saa afgørende, at de har medført den Krise, som vi nu sidder midt i, og overfor hvilken det nu er, vi drøfter Foranstaltninger, den stærke Deflation.

Med Tilslutning alene af dette § 45-Udvalg kunde Kronen sættes op fra en Guld-værdi af 65 Ø. til over 90 Ø., hvilket traf den danske Rigsdag som et fait accompli, da vi igen traadte sammen i Oktober. Det be-segledede i Virkeligheden hele den Krise, vi nu er i. Naar det Parti, den højtærede Minister tilhører, har været med i dette, synes jeg ikke — saa længe dette er saa

frisk —, at der er Anledning for Venstre og den højtærede Minister til disse drabelige Stillinger overfor disse i det enkelte meget smaa og ret betydningsløse Sager, selv om de naturligvis dog samlede er af overordentlig Betydning. Glem ikke det, der skete ved Valutaloven af 1924, naar man nu varer sig imod, at vi vil paadutte Regeringen et Diktatur og at gaa udenom Rigsdagen. Jeg tror, det længe vil blive staaende skrevet i det danske Folks Bevidsthed, ligesom det ogsaa længe vil sætte sig Spor i den danske Økonomi, hvad der den Gang skete.

Det ærede Medlem Hr. Clausager henvendte nogle Ord til mig, hvoraf nogle var venlige, andre mindre venlige. Han mente, at der dog var visse fælles Regler for Landbrug og Industri, og mit Eksempel med Maskinen viste, at det var ligefrem for dyre Tilbud, der kom udefra. Jeg troede dog, det var fortjenstfuldt, naar dansk Produktion tog Opgaver op og derved bragte de dyre Tilbud ned. Jeg tror ikke, de udenlandske Tilbud altid er billige, tværtimod, vi bliver dygtigt plyndret udefra, hvor vi ikke har en dansk Produktion til Regulering; men det er jo et gammelt Spørgsmaal, der vist er drøftet saa tidt, at jeg ikke skal komme dybere ind derpaa, men kun henvise til det nævnte Eksempel, idet jeg stadig mener, at det er en fortjenstfuld Handling, at den udenlandske Udbytning imødegaaes, ligesom det er fortjenstfuldt, fornuftigt og nødvendigt at imødegaa Undersalg fra Udlandet, der skulde ruinere os, saa snart vi vilde tage en Produktion op.

Saa kom det ærede Medlem ind paa at omtale min Stilling med Hensyn til Importforbudet overfor argentinsk Kød, og det ærede Medlem var overmaade forarget. Jeg maa sige, at selv om det ærede Medlem mener, at jeg har Fantasi, er den dog ikke stor nok til at forstaa, hvorfor det ærede Medlem er saa forarget. Jeg har blot ganske objektivt peget paa, at det eneste Importforbud overfor en stor Vare, der kan true dansk Produktion, er Importforbudet overfor det frosne argentinske Kød. Det blev givet af en Højreregering i 1896, og jeg synes, det var fortjenstfuldt af dette Højrerementet ligesom andet, Højre gjorde i de gode gamle Dage i dette Land. Jeg taler heller ikke om disse Ting uden at vide Besked, og jeg skulde tro, at det blev fornyet efter Krigen. Under Krigen hørte der ikke saa meget til for Landbrugsraadet for at anbefale at lade saadanne Varer slippe ind, men efter Krigen er Forbudet blevet fornyet, og jeg skal